

HØRINGSSVAR

Menighetsrådet i Bymenigheten – Sandnes, en valgmenighet i Den norske kirke, har diskutert høringssaken om ny kirkeordning, jf brev fra Kirkerådet av 20. september 2018 med vedlegg. Saken ble drøftet i menighetsrådet den 28. november, 2018 i sak 42/2018 og rådet avga følgende uttalelse:

Vi takker for muligheten til å gi våre kommentarer til det foreliggende utkastet til ny kirkeordning og velger å konsentrere oss om tre punkter:

1. Kategorialmenigheter og valgmenigheter - § 9

Som den så langt eneste valgmenigheten i Den norske kirke, vil vi uttrykke glede over at Kirkerådet nå foreslår at dagens forsøksordning med valgmenigheter videreføres som en fast ordning.

Vi håper at det i seg selv å gjøre dette til en fast ordning kan bidra til flere slike etableringer i tiden som kommer. En ordning som siden innføringen i 2006 bare har gitt én menighet, Bymenigheten – Sandnes, kan neppe være en bærekraftig modell over tid. Vi mener derfor at det haster med å komme videre med å videreutvikle retningslinjer og rammebetingelser for slike menigheter.

Det arbeidet som Erling Birkedal nylig har gjennomført på oppdrag fra Kirkerådet for å få på plass en mer fleksibel og tidsriktig modell, er svært lovende. Det er derfor skuffende at meldinger tyder på at nye retningslinjer trolig ikke blir realitetsbehandlet samtidig med kirkeordningen for øvrig på Kirkemøtet 2019, men skyves ytterligere ut i tid. Vi er bekymret for signalet dette sender om rommet for reelt mangfold i Den norske kirke.

Dagens valgmenighetsordning mangler tilstrekkelig fleksibilitet for å være et godt rammeverk for nye grupper eller eksisterende forsamlinger som ønsker en formalisert relasjon til Den norske kirke. Vi tror en mangfoldig folkekirke noen steder trenger et supplement til det geografiske soknet for å rette seg mot andre målgrupper, det være seg migrantgrupper eller andre som søker et annerledes kulturelt uttrykk, eventuelt en noe annen teologisk profil, uten dermed å bryte med Den norske kirkes visjonsgrunnlag. Vi vil på det sterkeste henstille til Kirkerådet å sette fortgang i prosessen med å oppdatere valgmenighetsordningen og sørge for en realitetsbehandling av dette allerede på Kirkemøtet i 2019.

Medlemskap i kirken og soknebåndsløsning - § 13

I kirkeloven § 4 er det i dag biskopen som i særlige tilfeller og etter søknad fra vedkommende menighetsråd kan samtykke i at en person for et begrenset tidsrom gis stemmerett i et annet sokn enn det vedkommende er bosatt i.

Det er svært gledelig at Kirkerådet nå vil gjøre det enklere å overføre sitt medlemskap til en et annet sokn enn det vedkommende er bosatt i eller til en valgmenighet. Vi

stiller samtidig spørsmål ved nødvendigheten av at dette må avgjøres av det menighetsrådet der vedkommende er bosatt. Det burde være tilstrekkelig at søknaden behandles administrativt i det enkelte geografiske sokn eller i valgmenigheten det søkes overføring til. Vi gjør for øvrig oppmerksom på at ved overføring fra geografisk sokn til valgmenigheten Bymenigheten – Sandnes skjer overføringen i dag administrativt, på basis av skriftlig melding fra det enkelte kirkemedlem. Det behandles vanligvis ikke i menighetsråd dersom vanlige kriterier for medlemskap er til stede. Det samme gjelder den andre veien, når medlemmer i valgmenigheten har bedt om å bli overført tilbake til det geografiske soknet der de er bosatt. Vi ber derfor om en klargjøring av dette punktet i den nye kirkeordningen. Er det slik at et menighetsråd kan motsette seg et medlems ønske om overføring til en annen menighet?

Soknets organer -§ 13, § 15 og § 22

I den lutherske bekjennelsen defineres kirken som ”forsamlingen av de hellige der evangeliet blir lært rent og sakramentene forvaltet rett” (CA 7). I utkastet fra Kirkerådet gis ikke menighetene en slik reell myndighet. Delegering av myndighet i en luthersk kirke bør skje fra menighetsnivået og oppover til andre organer der dette er tjenlig. Den nye kirkeordningen snur dette på hodet og legger avgjørende myndighet til Kirkemøtet som i begrenset grad delegerer myndighet nedover. Dette kommer blant annet tydelig frem i ordlyden i § 13: ” Medlemmer av Den norske kirke blir betjent av kirkens ansatte i det soknet der de er medlemmer, og får likeledes tilbud om kirkens tjenester i gudstjenester og kirkelige handlinger **i tråd med de liturgiske ordninger Kirkemøtet har fastsatt.**”

Dette blir enda tydeligere i § 15 og § 22 som avviker menighetsmøtets selvstendige myndighet innenfor dagens kirkeordning. Ordlyden i den tilsvarende paragraf 11 fra kirkeloven, der menighetsmøtet avgjør saker om innføring av ny liturgi, samsvarer med menighetens plikt og myndighet etter den lutherske bekjennelsen (CA28).

Vi mener det er avgjørende for å møte den åndelige situasjonen framover at reell myndighet gis til menighetsmøtet som organ, både i geografiske sokn og valgmenigheter.

Mvh Menighetsrådet i ByMenigheten – Sandnes
v/ Oddbjørn Folde, leder